

Всички долчинки и пжтеки бѣха завзети и запазени така строго отъ стражата, щото и птичка не можеше да прехвъркне безъ да се усети.

Никому не идѣше сънь въ тая тържествена нощъ. Георги Икономовъ запѣ. Пѣсенъта се поде и отъ другитѣ и грѣмнаха бунтовнишки пѣсни...

На другия день представителитѣ се поканиха да отворятъ първото Велико народно събрание. Наредиха се двама по двама около апостолитѣ.

Направи се водосвѣтъ. По предложение на Воловъ всички се заклеа, че ще бждатъ вѣрни на своето отечество.

Клетвата на Бенковски бѣше цѣла речъ и продължи около единъ часъ. Той говорѣше, а мнозина лѣеха сълзи. И въ тая минута, ако Бенковски извикаше „напредъ“, всички присѣтствуващи щѣха да трѣгнатъ съ него и умратъ за България.

Едно желаеха да чуютъ всички: кой день ще се развѣятъ народнитѣ байраци! Кога ще се свършатъ народнитѣ теглила!..

И събранието реши: въстанието да се обяви на първи май. Но ако турцитѣ усетятъ за готвеното възстание, то може да се обяви и по-рано.

Следъ това всички напуснаха Оборище и трѣгнаха за селата си, да се готвятъ за борбата.

ВЪ ПАНАГЮРИЩЕ

Бѣше вторникъ 20 априлъ. Тоя день нѣмаше заседание. Дობѣдъ се писаха писма и прокламации. Деньтъ бѣше прекрасенъ. Дълбока тишина владѣеше надъ Панагюрище.

Изведнажъ портитѣ на кжщата, гдето бѣхме, се отвориха и ние видѣхме да влизатъ изведнажъ десетина души. А имаше строга заповѣдъ: въ кжщата, гдето сж апостолитѣ да не влизатъ никога двама души заедно, за да не подозрятъ турцитѣ. А сега идѣха всички панагюрски комисари. Срѣдъ тѣхъ вървѣше младъ, 25 годишенъ, непознатъ момъкъ, съ почернѣло, опрашено и покрито съ потъ лице...

— Какво се е случило? Какво има? — питахме ние въ единъ гласъ.

Комисаритѣ се спогледаха единъ другъ. Тѣ мълчеха...

— Три часа вече въ Копривщица гърмятъ пушкитѣ! — отговори нѣкой.

— Въстанието е дигнато, — додаде другъ.

— Кой е видѣлъ това... Казвайте, ако сте истински българи! — викаха апостолитѣ.

— Писмо има отъ Каблешковъ, подписано съ кръвъ, — отговориha нѣколко души.

Едри сълзи като дъждъ потекоха отъ очитѣ ни. Всички завикахме въ единъ гласъ:

— Бунтъ! На оржжие! — После Бенковски грабна и цѣлуна по устата Бобековъ, който пръвъ произнесе думата въстание и безъ да каже ни дума, обърна се и пригърна своитѣ другари, които се заливаха съ сълзи...

— Писмото на Каблешковъ! Писмото! — викахме и всѣки протѣгаше ръка да го грабне.